

prima instanță: M. Muruianu
instanța de apel: V. Pruteanu, A. Gavrilița, L. Popova

dosarul nr. 2ra-2674/15

ÎNCHEIERE

11 noiembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul: Tatiana Vieru

Judecătorii: Petru Moraru

Iurie Bejenaru

examinînd chestiunea admisibilității recursului declarat de Levința Ion,
în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Levința Ion
împotriva Ministerului Justiției, intervenient accesoriu executorul judecătoresc
Doroftei Igor, privind constatarea faptului încălcării dreptului la executarea în
termen rezonabil a hotărîrii judecătorești și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 iunie 2015, prin care a fost
respins apelul declarat de Levința Ion și menținută hotărîrea Judecătoriei Buiucani
mun. Chișinău din 20 octombrie 2014,

c o n s t a ț ă

La data de 25 iulie 2014, Levința Ion a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Ministerului Justiției, intervenient accesoriu executorul judecătoresc
Doroftei Igor, privind constatarea faptului încălcării dreptului la executarea în
termen rezonabil a hotărîrii judecătorești și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că prin hotărîrea Judecătoriei
Orhei din 11 februarie 1998 s-a dispus încasarea de la Ministerul Afacerilor Interne
în beneficiul său a sumei de 4 949 lei cu titlu restante salariale. Hotărîrea dată a
devenit irevocabilă.

La data de 14 martie 1998, titlul executoriu a fost expedit spre executare
executorilor judecătorești de pe lîngă Judecătoria Rîșcani mun. Chișinău.

Menționează reclamantul că, pe parcursul a 6 ani nu s-a întreprins nici o
măsură pentru executarea documentului executoriu. Din cauza că titlu executoriu a
fost pierdut de oficiul de executare, la data de 23 noiembrie 2006, s-a adresat la
Judecătoria Orhei cu solicitarea de a i se elibera duplicatul titlului executoriu, care a
fost repetat prezentat la executare. Oficiul de executare a expedit titlul de executare
la Ministerul Afacerilor Interne, care s-a aflat la MAI pe parcursul unui an și
jumătate, fără a fi întreprinse careva măsuri de executare.

Prin scrisoarea nr. 15/1-50 din 27 iulie 2009, Ministerul Afacerilor Interne a expediat titlul executoriu șefului Oficiului Centru - Igor Doroftei, motivînd că pe contul Oficiului de către MAI au fost depuse mijloace bănești, solicitînd să fie utilizate pentru executarea titlului de executare. Însă, Oficiul de Executare nu a întreprins nici o măsură pentru executarea titlului dat.

Avînd în vedere neexecutarea hotărîrii judecătorești pe parcursul a 11 ani, s-a adresat cu cerere la Curtea Europeană. În luna martie 2011 Curtea Europeană a comunicat Guvernului despre cererea sa, propunînd totodată Guvernului să depună observațiile sale. După aceasta executorul judecătoresc Igor Doroftei a preluat titlul executoriu și a început executarea documentului executoriu, încasînd suma dispusă în hotărîrea judecătorească.

La 29 septembrie 2011, a fost informat de Curtea Europeană că în Republica Moldova a intrat în vigoare Legea nr.87 și înainte de a se adresa Curții, urmează să treacă procedura prevăzută de aceasta lege.

Solicită reclamantul constatarea încălcării dreptului la executare în termen rezonabil a hotărîrii Judecătoriei Orhei din 11 februarie 1998 și a titlului executoriu nr.2-93-112/98 emis la 27 februarie 1998, încasarea în beneficiul său de la bugetul de stat a prejudiciului moral în urma încălcării dreptului pretins în mărime de 156 670,61 lei, cît și cheltuielile de judecată.

Prin hotărîrea judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 20 octombrie 2014 acțiunea a fost respinsă ca tardivă.

Nefiind de acord cu hotărîrea primei instanțe, la 18 noiembrie 2014 Levința Ion a declarat apel.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 24 iunie 2015, a fost respins apelul declarat de Levința Ion și menținută hotărîrea primei instanțe.

Instanța de apel la emiterea deciziei a menționat că instanța de fond just a dispus respingerea cererii de chemare în judecată ca depusă tardiv, luînd în considerație faptul că, cererea de chemare în judecată poate fi depusă în cadrul executării actului judecătoresc irevocabil sau în decursul a 6 luni de la încetarea procedurii de executare.

Instanța de apel a stabilit că la caz, procedura de executare nr. 064-260/2011, intentată în baza documentului executoriu nr. 2-93-112/98 din 11.02.1998, emisă de către Judecătoria Orhei a fost încetată la data de 16.12.2011, iar cererea de chemare în judecată a fost depusă la 25.07.2014, prin urmare, a fost depusă tardiv.

Or, conform art. 3 alin. (3) din Legea nr. 87 din 21 aprilie 2011 privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărîrii judecătorești, în cauzele în care se pretinde încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei, cererea de chemare în judecată poate fi depusă în

cadru examinării cauzei în fond sau în decursul a 6 luni de la intrarea în vigoare a ordonanței procurorului de încetare a urmăririi penale sau de scoatere de sub urmărire penală ori a actului judecătoresc de dispoziție.

La data de 09 septembrie 2015 Levința Ion a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri cu privire la admiterea acțiunii.

În conformitate cu art. 434 CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul denotă că Curtea de Apel Chișinău, a expediat în adresa recurentului copia deciziei integrale, însă la materialele dosarului nu se regăsește dovada recepționării acesteia, din care considerente recursul declarat la data de 09 septembrie 2015 se consideră a fi depus în termen.

În motivarea recursului recurentul a invocat că instanțele de judecată la emiterea hotărârilor nu au aplicat prevederile art. 10 alin. (2) Cod de Executare, conform cărora executarea silită începe prin sesizarea executorului judecătoresc în condițiile legii și se efectuează prin orice formă prevăzută de prezentul cod, simultan sau succesiv, pînă la realizarea dreptului recunoscut prin documentul executoriu, pînă la achitarea dobînzilor, a penalităților sau a altor sume, acordate potrivit legii, precum și a cheltuielilor de executare.

Astfel, în opinia recurentului, executarea hotărârii judecătorești nu se termină după ce se încasează suma adjudecată prin hotărîre, dar durează pînă la calcularea și încasarea celorlalte plăți prevăzute de lege, inclusiv a dobînzii de întîrziere.

Susține că dobînda de întîrziere i-a fost achitată abia la data de 30 iulie 2014. Prin urmare, după recurent, în orice caz, termenul de prescripție urmează a fi calculat de la 30 iulie 2014, urmînd să expire la data de 30 iulie 2015, astfel încît s-a încadrat în termenul de depunere a acțiunii.

Menționează că în prezent pe rolul Judecătoriei Centru mun. Chișinău se află litigiul privind încasarea prin intermediul executorului judecătoresc a compensării devalorizării sumei de 4949 lei în legătură cu inflația. Prin faptul că pînă în prezent nu s-a executat cerința sa privind încasarea compensației în legătură cu indicii inflației, executarea hotărârii judecătorești pînă în prezent nu este finalizată, deci, pînă în prezent se află în interiorul termenului de prescripție.

Invocă că prin încheierea executorului judecătoresc din 16 decembrie 2011, la care s-a referit instanța de fond și cea de apel, nu a fost efectuată întreaga procedură de executare, ci doar în partea care privește încasarea sumei de bază. Astfel, instanța de fond și cea de apel incorect au concluzionat că procedura de executare a fost

finisată la 16 decembrie 2011 și respectiv incorect au calculat și aplicat termenul de prescripție.

La fel, susține că instanța de apel a ignorat cerința sa privind amânarea ședinței din cauza imposibilității prezentării avocatului său, prin ce i-a încălcat dreptul său la apărare, fiind astfel încălcat dreptul său la un proces echitabil.

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat este inadmisibil.

În conformitate cu art.432 CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Levința Ion nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Astfel, analizînd actele cauzei, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ constată că argumentele formulate în recurs se limitează la situația de apreciere de către instanțele ierarhic inferioare a circumstanțelor de fapt a cauzei, iar argumentele invocate în recurs, în esența lor, sînt similare argumentelor invocate atît în prima instanță cît și în instanța de apel și sînt expuse asupra circumstanțelor de fapt și nu de drept.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, fără a se examina temeinicia lor.

Instanța de recurs consideră necesar a se expune și a respinge argumentul recurentului, precum că instanța de apel a ignorat cerința sa privind amânarea ședinței din cauza imposibilității prezentării avocatului său, prin ce i-a încălcat dreptul său la apărare. Acest motiv în instanța de apel nu a fost probat în nici un fel, din care considerente, instanța de apel a purces la examinarea pricinii.

Pe cînd, alte argumente invocate în recurs nu au relevanță, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate și urmează a fi respins. Or recursul, exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), însă motivele recursului invocat în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat în mod corespunzător.

În astfel de circumstanțe, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Levința Ion ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e

Recursul declarat de Levința Ion se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului, judecătorul

Tatiana Vieru

Judecătorii

Petru Moraru

Iurie Bejenaru